

רע"פ 2730/23 - לואי רג'בי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2730/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

לואי רג'בי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס ו-מ' כדורי) בעפ"ג 51741-11-22 מיום 14.03.2023

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס ו-מ' כדורי) בעפ"ג 51741-11-22 מיום 14.03.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט מ' חאג' יחיא) בת"פ 49039-10-20 ובת"פ 25188-11-21 מיום 23.10.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע, על-פי הודאתו, בעבירות של ניסיון תקיפת שוטר בצוותא כשהתוקף מזוין, לפי סעיפים 274(1)-(3) בצירוף סעיפים 25 ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק; וריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

3. העבירות המפורטות לעיל מתייחסות לשני הליכים שונים, אשר הדיון בהם אוחד ביום 15.06.2022. כעולה מכתב האישום מושא ההליך הראשון, ביום 06.10.2020, הבחינו שני שוטרי משמר הגבול כי המבקש אינו עוטה מסכה, בניגוד להוראות החוק בתקופה הרלבנטית, לאור נגיף הקורונה. לאחר שהשוטרים ניגשו למבקש, התפתח ויכוח אודות החובה לעטות מסכה, והמבקש אמר לשוטרים: "אם היה לי נשק מ-16 הייתי הורג את כולכם". בתגובה הודיע אחד השוטרים למבקש כי הוא מעוכב; המבקש התנגד לעיכובו, ובתגובה אחד השוטרים תפס בידיו על מנת שלא יברח. המבקש הניף את ידיו לצדדים והחל לצעוק לקרובי משפחתו שהיו בקרבת מקום. תוך רגעים ספורים התקהלו במקום כ-20 עובדי אורח, שדחפו את השוטרים בעת שאחד השוטרים ניסה לעצור את המבקש; חלק מעובדי האורח יידו אבנים לעבר השוטרים והמבקש נמלט מהמקום. סמוך לאחר מכן הסתתר המבקש מעבר לחומת בטון שחסמה את שדה הראייה שלו, ויידה שמונה אבנים לכיוון בו השוטרים עמדו, כאשר כתוצאה מכך, אחת האבנים פגעה בשוטר, שנפצע קל ברגלו ובראשו וחש בסחרחורת.

כמתואר בכתב האישום השני, בהחלטתו מיום 21.04.2021, הורה בית משפט השלום כי על המבקש לשהות במעצר בית לילי בביתו בין השעות 23:00 ועד 05:00, במסגרת תקופת ניהול ההליך בת"פ 49039-10-20. ביום 09.07.2021, המבקש הפר את הוראת בית המשפט ושהה מחוץ לביתו משעה 23:00 ועד לשעה 01:40 למחרת, וביום 18.07.2021, הפר הוראה זו פעם נוספת, עת שעה מחוץ לביתו החל משעה 23:00 ועד לשעה 02:27.

4. בטרם אוחדו הדיונים בשני האישומים המתוארים לעיל, במסגרת ההליך מושא האישום הראשון, ביום 31.10.2021, הופנה המבקש לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר; וכן לממונה על עבודות שירות לצורך עריכת חוות דעת בעניינו. ודוק, בהחלטתו זו, הדגיש בית משפט השלום, כי זו נעשית "מבלי ליצור בכך כל ציפייה" אצל המבקש.

בתסקיר תואר כי המבקש בעל דפוסים נוקשים ותוקפניים, נוקט בעמדה קורבנית כלפי עצמו, מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, ומתקשה לווסת את דחפיו. יחד עם אלה, ולאור המוטיבציה שהביע המבקש לשקם את חייו, הומלץ על הטלת "עונש מוחשי ומציב גבולות של מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות"; לצד עונש מותנה כגורם מרתיע לעתיד. ברם, בחוות דעת הממונה על עבודות השירות הוערך כי המבקש אינו מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

5. ביום 23.10.2022, נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין 8 ובין 18 חודשי מאסר בפועל; וכי מתחם העונש ההולם בגין האישום השני נע בין ענישה מותנית לבין מספר חודשי מאסר. נקבע כי יש למקם את המבקש במחצית המתחמים שנקבעו, כך שיושת עליו עונש של 13 חודשי מאסר בגין האישום הראשון וחודש מאסר בגין האישום השני - ולכך יתווספו עונשים ברי-הפעלה שעמדו נגד המבקש בחפיפה חלקית. כך, בסופו של דבר, נגזרו על המבקש עונש של 15 חודשי מאסר בפועל; מאסרים מותנים; וקנס בסך של 3,000 ש"ח.

6. המבקש ערער על גזר דינו לבית המשפט המחוזי, וזה נדחה. נקבע, כי בניגוד לטענת המבקש, אין בעונש שהוטל עליו משום חריגה ממדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירות דומות; וכן, נדחתה טענתו כי הפנייתו לממונה על עבודות שירות יצרה אצלו הסתמכות בדבר חומרת העונש.

7. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

8. המבקש, שאינו מיוצג, טוען כי הפנייתו לקבלת חוות דעת ממונה על עבודות השירות ותסקיר שירות המבחן בטרם נגזר דינו - יצרה אצלו ציפיות בדבר חומרת העונש. עוד נטען, כי עניינו מעלה סוגיה עקרונית בדבר המועד בהליך בו מפנה בית המשפט את הנאשם לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, או חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות, וכיצד נדרש בית המשפט להתייחס לחוות דעת אלה במסגרת גזר הדין. כמו כן, נטען כי עולה בעניינו סוגיה

"אנושית מצפונית" המצדיקה מתן רשות ערעור, לאור השינוי בנסיבותיו האישיות בהינתן שנולד לו ילד בתקופת ההליך.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

10. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 1931/23 חמוד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (17.04.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש כשלעצמה, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 2516/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.04.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

11. חרף האצטלה העקרוניתאז נסיה המבקש לשוות לבקשתו, היא נטועה כולה בעניינו הפרטי. כידוע, הפניית נאשם לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן או חוות דעת מן הממונה על עבודות השירות אינה מחייבת את בית המשפט, ללא תלות או קשר לשלב בהליך בו הופנה הנאשם (ראו, מיני רבים: רע"פ 2265/18 עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.03.2018)).

12. זאת ועוד, בעניינו של המבקש, הרי שלא זאת בלבד שבית משפט השלום הדגיש, בבחינת למעלה מן הצורך וברחל בתך הקטנה, כי אל לו לפתח ציפיות נוכח ההפניה; אלא שהממונה על עבודות השירות מצא כי המבקש אינו מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. יתרה מזאת, לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש, אשר נלקחו בחשבון במסגרת גזר דינו של בית משפט השלום ובפסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעור, מצדיקות מתן רשות ערעור.

13. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ג' באייר התשפ"ג (24.4.2023).

ש ו פ ט